

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΛΕΤΑΓΕ

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

(ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ...)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Δέν ήξερα πώς είσατε κάτω, δεσποινίς, τής είπε:

Ο Ταβερνιέ ρώτησε τή Ντενίς:

— Ή θεία σας

— Δέν ξέρω, κύριε... Μόλις αυτή τή στιγμή κατέβηκα κάτω...

— Όχι, είπε ή υπηρέτρια έπεμβαίνοντας, ή κυρία βρίσκεται άκόμα στην κάμαρή της.

— Καί, άφου είπε τά λόγια αυτά, άποσύρθηκε.

Ή Ντενίς στεκόταν τώρα στενοχωρημένη, διατελώντας σ' άμχανία.

Τί θα είχε σκεφθή τάχα ο άστυνομικός για τo χθεσινό της ψέμα και για ποιό λόγο κι' εκείνος δέν τήν είχε προδώσει;

Ο Ταβερνιέ έν τω μεταξύ τήν κύτταζε, σαν νά εξέταζε προσεχτικά τά χαρακτηριστικά της.

Τέλος τής είπε:

— Έχετε τήν καλωσύνη νά μου παραχωρήσετε μιá συνέντευξι λίγων λεπτών, δεσποινίς;

Πρόφερε τά λόγια αυτά με σιγανή φωνή, σαν νά ήθελε νά μὴν τόν άκούση κανείς άλλος έκτός από τή Ντενίς.

Ή εκείνη τού άπάντησε στενοχωρημένη:

— Μάλιστα, κύριε... Περάστε.

Και τού έδειξε τήν πόρτα τού σαλονιοῦ.

— Νομίζω πώς θα είμαστε καλύτερα στην δεντροστοιχία, έξω.

Ή Ντενίς υπέθεσε πώς τά λόγια του αυτά ήσαν ένας υπαινιγμός για τήν κρυφή χθεσινή έξοδό της και ταραχτήκε.

— Πάρτε τo έπανωφόρι σας, δεσποινίς, έπρόσθεσε ο Ταβερνιέ... Δέν κάνει πολύ ζέστη άκόμα, άν και φαίνεται πώς θάχουμε σήμερα μιá μέρα περίφημη... μιá πραγματική άνοιξιáτικη ήμέρα...

Ή Ντενίς πήρε τo έπανωφόρι της και θγήκε πρώτη έξω.

Ο άστυνομικός έκλεισε τήν πόρτα πίσω τους άθόρυθα.

Ή επί άρκετή ώρα θάδιζαν ο ένας πλάι στον άλλο, χωρίς άλλάζουν ούτε μιá λέξι...

Και μόλις προσπέρασαν τo σπίτι, ο Ταβερνιέ είπε έξαφνα:

— Θα ήθελα νά σας κάνω μιá έρώτησι, δεσποινίς...

— Σας άκούω, άπάντησε ή Ντενίς.

Μά δέν έτόλμησε νά τόν κυτάξει στα μάτια.

— Χθές, έξακολούθησε ο Ταβερνιέ, κατάλαβα, από μιá κουβέντα τής θείας σας, ότι τήν αφήσατε για μερικές στιγμές και θγήκατε έξω, χωρίς νά τήν ειδοποιήσετε... Μήπως άπατώμαι;...

Ή Ντενίς μὴ τολμώντας νά τόν διαψεύσει, έκανε μιá καταφατική χειρονομία.

— Μου φάνηκε κατόπιν, συνέχισε ο Ταβερνιέ, ότι ή θεία σας φάνηκε ξαφνιασμένη γι' αυτήν τήν άπουσία σας κι' ότι δέν φάνηκε καθόλου προθυμη νά παραδεχθῆ τήν δικαιολογία πού τής δώσατε... Και σεις, δέν έχετε αυτήν τήν αντίληψη;...

Ή Ντενίς χαμογέλασε και τού άπάντησε:

— Ναι, σκέπτομαι, όπως και σεις...

— Λοιπόν, ξανάπε ο Ταβερ-

νιέ, έγω είχα τήν έμπνευσι νά μὴ σας διαψεύσω και νά επικυρώσω τή δικαιολογία σας, ότι δηλαδή είχατε θγει έξω για νά συνοδεύσετε έμένα... Ήπειτα από αυτό μου φαίνεται πώς είμαι άξιος μιás ευχαριστίας έκ μέρους σας.

Ή Ντενίς δέν είπε τίποτε, κοκκίνισε και ο άστυνομικός έξακολούθησε:

— Ή ευχαριστία πού σας ζητάω δέν είναι μεγάλη... Πέστε μου άπλως μόνο σέ μένα... όλη τήν αλήθεια... Γιατί θγήκατε, χθές τo πρωί έξω;

Ή Ντενίς δίστασε, μά κατάλαβε άμέσως πώς ήταν δύσκολο νά ξεγελάσει τόν άστυνομικό...

Γιατί άλλωστε νά μὴ τού όμολογήσει τήν καθαρή αλήθεια;...

Τί τo άξιόμειμπο υπήρχε σ' αυτή;

Τόν κύτταξε στα μάτια και τού άπάντησε χωρίς δισταγμοῦ πειά...

— Ναι, θγήκα έξω, για νά συναντήσω κάποιον, έδω σ' αυτήν τήν δεντροστοιχία...

— Ποιον;

— Τόν μνηστήρα μου... Ήμαθε τo εγκλημα από τις έφημερίδες, άνηούχησε κι' έτρεξε άμέσως έδω... Ήθελε νά με πάρη, νά φύγω μαζί του... Μά τού έδωσα νά καταλάβη πώς αυτό δέν ήταν δυνατόν...

— Πως λέγεται ο μνηστήρ σας;

— Ροβέρτος Ντελάνκρ.

— Τόν ξαναείδατε από χθές τo πρωί;

— Όχι.

— Ωστε δέν μπορέσατε ν' αφήσετε τή θεία σας τo άπόγευμα...

Ή εκείνη τόν κύτταξε, ξαφνιασμένη και δέν τού άπάντησε.

Ο Ταβερνιέ χαμογέλασε και θεώρησε καθήκον του νά τής άπαντήσει:

— Είμαι ευτυχής γιατί μου άπαντήσατε με ειλικρίνεια... Τά ήξερα πολύ καλά όλ' αυτά... Ήθελα μόνο νά ιδω άν θα μου λέγατε τήν αλήθεια...

Το πρόσωπό του είχε ξαναπάρει μιá έκφρασι σκεπτική καθως πρόφερε τά τελευταία αυτά λόγια.

Είχαν φθάσει πειά στον δημόσιο δρόμο. Τράβηξαν άριστερά πρὸς τo χωριό.

Ή Ντενίς τόν ρώτησε τώρα:

— Πως τά μάθυτε όλ' αυτά; Ρωτήσατε τo Ροβέρτο...

— Όχι, τής άπάντησε ο άστυνομικός ξερά. Μὴν ανακατεύεσθε μ' αυτά... Πέστε μου μάλλον για ποιό λόγο θγήκατε τή νύχτα, στις δύο και δέκα από τήν κάμαρή σας;

Ή Ντενίς σάστισε, άκούγοντας τά λόγια αυτά.

— Μά πώς τo ξέρετε; ρώτησε.

— Σας παρακαλώ, μὴ μου κάνετε έρωτήσεις, τής άπάντησε ο Ταβερνιέ. Έχετε μόνο τήν καλωσύνη ν' άπαντήσετε στις δικές μου. Μιλήστε μου με κάθε ειλικρίνεια. Γιατί θγήκατε άπόψε στις δύο και δέκα από τήν κάμαρή σας; Τί φοβηθήκατε;

— Νά, μου φάνηκε πώς άκουσα νά μιλούνε με σιγανή φωνή ολόγυρά μου...

— Ολόγυρά σας; Έκανε ο Ταβερνιέ. Όχι, αυτό δέν είναι δυνατόν... Πλάι σας, θα θέλετε νά πῆτε...

— Ναι, πλάι μου... Μά δέν ξέρω πρὸς ποιá διεύθυνσιν άκριβως...

— Γιατί ξυπνήσατε τή θεία σας;

Ή Ντενίς, πρὶν άπάντησει, σκέφθηκε πώς ξέρει αυτή τή λεπτομέρεια. Από τούς υπηρέτες; Άδύνατον, άφου ή ίδια τόν δέχτηκε σήμερα τo πρωί

Ή Ντενίς έβγαλε μιá κραυγή φρίκης.

—Πέστε μου μάλλον, για ποιο λόγο βγήκατε τη νύχτα από την κάμαρη σας...

και δεν τους είδε ακόμα για να τους ρωτήσει.

—Επειτα απάντησε χωρίς περιστροφές:

—Μου φάνηκε ότι το ψιθύρισμα που άκουσα, έρχόταν από την κάμαρη της θείας μου...

—Και τη φωνάξατε;

—Ναί, πολλές φορές... μά κοιμόταν.

—Γιατί νομίζετε πως κοιμόταν;

—'Η Ντενιζ ξαφνιάστηκε.

—Μά γιατί μου το είπε ή ίδια και γιατί δεν μου άνοιξε αμέσως.

—Πόση ώρα ή κυρία Φαβοζέιγ έκανε για να σας ανοίξει;

—'Η Ντενιζ σκέφθηκε κι' έπειτα αποκρίθηκε:

—Δεκαπέντε με είκοσι δευτερόλεπτα περίπου. Την ξύπνησα ξαφνικά και σίγουρα θα σκέ-

φθηκε πως είχα πάθει επιήλυση. Μά είμαι βέβαιη πως δεν συνέβη τίποτε τέτοιο. Άκουσα καθαρά τα μουρμουρητά...

—Και τώρα που φαντάζεστε ότι έπρεπε να βρισκότουσαν αυτοί που μιλούσαν έτσι;

—'Η Ντενιζ ύψωσε τους ώμους της και είπε:

—Δεν ξέρω.

—Έκαναν μεταβολή και ξαναγύρισαν προς το σπίτι. Σε λίγο ή Ντενιζ επρόσθεσε:

—'Η θεία μου μου πρότεινε να περάσω την υπόλοιπη νύχτα μου στην κάμαρή της, μεταφέροντας το στρώμα μου εκεί, μά εγώ δεν δέχθηκα.

—Γιατί;

—'Η Ντενιζ τον κύτταξε και είπε:

—Δεν ξέρω κι' εγώ ή ίδια γιατί δεν δέχθηκα.

Βάδισαν μερικές στιγμές χωρίς να πουνε λέξι. Στην αρχή της δεινροστοιχίας που ώδηγοῦσε στη τζαμωτή πόρτα, ο Μωρίς Ταβερνιέ τή ρώτησε:

—Γιατί δεν παρουσιάσατε τον μνηστήρα σας στη θεία σας;

—'Η Ντενιζ φάνηκε πολύ στενοχωρημένη από την έρώτησι αυτή.

—Δεν έχουμε άρραβωνιαστή ακόμα επισήμως, απάντησε.

—Μά θ' άρραβωνιασθήτε προσεχώς;

—Ναί, τὸ ελπίζω...

—Θά μπορούσατε, λοιπόν, να της τον παρουσιάσετε...

—Ναί, μά δεν έχω μιλήσει ακόμα στη θεία Άδριανή για τον Ροβέρτο.

—Γιατί;

—Δεν τόλμησα.

—Φοβάστε τη θεία σας; Μου δίνετε την έντύπωση πως τρέμετε μπροστά της.

—'Η Ντενιζ χαμογέλασε και είπε:

—Όχι... μά τή γνωρίζω πολύ λίγο.

Είχαν φτάσει πειά πολύ κοντά στο σπίτι.

Ο αστυνομικός σταμάτησε τη Ντενιζ και πιάνοντάς της τὸ χέρι τής είπε:

—Υποσχεθήτε μου ότι δεν θα βγήτε σήμερα έξω κι' ότι δεν θα θελήσετε να ξεφύγετε από την επίβλεψη της θείας σας...

Μιλούσε με σιγανή φωνή, με τόνο ελαφρά αυστηρό που δεν επιδεχόταν αντίρρηση. Κι' επρόσθεσε ζυγίζοντας καθεμιά από τις λέξεις του:

—'Εστώ κι' αν ο άρραβωνιαστικός σας επιστρέψει και σας ζητήσει να πάτε να τον συναντήσετε.

—'Η Ντενιζ τον κύτταξε ανήσυχη.

—... Σας απαγορεύω εγώ — έξακολούθησε ο Ταβερνιέ — να πάτε να τον βρήτε.

—'Η Ντενιζ έτοιμαζόταν να τον ρωτήσει για ποιο λόγο της μιλούσε έτσι, μά ο αστυνομικός τράβηξε προς το σπίτι κι' εκείνη τον άκολούθησε.

—'Η πόρτα ήταν κλειστή. Ο αστυνομικός χτύπησε και ή θεία Άδριανή ή ίδια πήγε και τους άνοιξε. Έρριξε στη Ντενιζ ένα βλέμμα όπου φαινόταν ή δυσαρέσκειά της.

Μά ο Ταβερνιέ έσπευσε να της εξηγήσει με σιγανή φωνή:

—'Η δεσποινίς άνηψιά σας κατέβαινε την ώρα που ήρθα. Βιάστηκα λοιπόν να μάθω πως περάσατε τη νύχτα και προτίμησα να τήν πάρω έξω απ' το σπίτι για να μιλήσουμε ελεύθερα, χωρίς φόβο να μάς ακούσουν οι ύπηρέτες... 'Η άνηψιά σας μου μίλησε για τὸ νυχτερινὸ τρόμο της και πως ήρθε και σας ξέπλησε κατά τις δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα... (Άκολουθεί)